

HENRIK JANSSON

Ur novellsamlingen *Lejonhonans stillhet*, ”Tommy” (2003)

Nästa morgon vaknar jag ovanligt tidigt, det första som slår mig är att jag helt i onödan lovat något dumt; jag ligger kvar i sängen flera timmar, utan att göra annat än lyssna till de ekon jag redan trott mig ha tystat, och då jag sedan mäter upp kaffe och vatten i kokaren har en sten med datum och namn fastnat på min näthinna. Och så går tankarna till pianot jag lämnat kvar hos Cata. Jag vet inte vad som håller på att hända, det fick bli kvar eftersom jag ändå förlorat lusten att spela, men plötsligt saknar mina fingrar de vita och svarta tangenterna. Jag ser framför mig hur tonerna markeras, serier av svarta halvsteg, och kan till slut också höra ett långsamt, blåstämt bluesrequiem. Då lämnar jag min bostad, och åker till en plats jag inte besökt sedan instrumentet tystnade. Utanför gravgården köper jag två buketter rosor, inte vita utan röda, och börjar promenera längs en av de smala sandstigarna; den påminner mig om min barndomspark, sextiotal i österbottnisk småstad, och efter en stund når jag fram till en plats som tidigare på morgonen gjort sig påmind. Någon har skött om planteringarna, och dessutom lagt färska blommor intill stenen, och för första gången under vårt efteråt sänder jag henne en tacksam tanke. Läger sedan en av mina buketter bredvid hennes. För här, på Tommys grav, finns kanske inte mycket plats, men ändå tillräckligt för att våra blommor ska kunna mötas.

Efter att en stund ha stått och tittat, på stenen, årtalet och blommorna, sätter jag mig på gravens kant och möter hans ansikte. Tommy som kommer springande med de tunna armarna utsträckta. Tommy som vägrar att äta sin morgongröt. Och slutligen också Tommy vid björken på daghemmets gård, och vid kiosken med glassen i handen. ”Vad tänkte du på då”, frågar jag honom, ”då du stod ensam där vid trädet. Jag frågade ju aldrig på riktigt. Och vad tänkte du på där vid kiosken, sekunderna innan du började springa? Var du lycklig just då?” Jag tystnar, lyssnar efter svar från honom eller Gud eller ens någon, men kan inte höra annat än blommornas viskningar till varandra. Då öppnar jag mitt ansikte och gråter. (s 29f)